

Dostluk Ve Kardeşlik

– Burak Yalçın · 16 Eylül 2011

Saate bakmaksızın kapısını çalabileceği bir dostu olmalı insanın... "Nereden çıktın bu vakitte" dememeli, bir gece yarısı telaşla yataktan fırladığında; "Gözünün dilini" bilmeli; dinlemeli sormadan, söylemeden anlamalı... Arka bahçede varlığını sezdirmeden, mütemadiyen dikilen vefalı bir ağaç gibi köklenmeli hayatında; sen, her daim onun orada durduğunu hissetmelisin. ihtiyaç duyduğunda gidip müşfik gövdesine yaslanabilmeli, kovuklarına saklanabilmelisin. Kucaklamalı seni güvenli kolları, ...dalları bitkin başına omuz, yaprakları kanayan ruhuna merhem olmalı... En mahrem sırlarını verebilmeli, en derin yaralarını açıp gösterebilmelisin; gölgesinde serinlemelisin sorgusuz sualsiz... Onca dalkavuk arasında bir tek o, sözünü eğip bükmeden söylemeli, yanlış anlaşılmayacağını bilmeli. Alkışlandığında değil sadece, asıl yuhalandığında yanında durup koluna girebilmeli. Övmeli alem içinde, baş başayken sövmeli ve sen öyle güvenmelisin ki ona, övdüğünde de sövdüğünde de bunun iyilikten olduğunu bilmelisin, "hak ettim" diyebilmelisin. Teklifsiz kefil olmalı hatalarının; günahlarının yegane şahidi... Seni senden iyi bilen, sana senden çok güvenen bir sırdaş... Gözbebekleri bulutlandığında yaklaşan fırtınayı sezebilmelisin. Ve sen ağladığında, onun gözünden gelmeli yaş..

BURAK YALÇIN

25.06.2009